

vía σ' σύντροφον καὶ ἀσ' σ' ὁσπίτι σ' ἀζούχ' (πρὸς ὄδοιπορίαν ἀσφαλῆ χρειάζεται τις νὰ ἔχῃ σύντροφον γείτονα, τροφὰς δὲ οἴκοθεν) Σάντ. Χαλδ.

ἀζουχλάεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀζουχλαεύω.

Ο ἐφοδιασμὸς διὰ μακρὰν ὅδον, ταξίδιον.

ἀζουχλαεύω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *aziklamak*.

Ἐφοδιάζω τινὰ διὰ τροφίμων μέλλοντα νὰ πορευθῇ που.

***ἀζουχόπονλλο** τό, ἀζουχόπον Πόντ. (Σάντ.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀζούχι.

Μικρὸν ἐφόδιον διὰ ταξίδιον: Ἐδέκεν τὸ παιδίν ἀζουχόπον καὶ ἔστειλεν ἀτο ἵσ σὸν παρχάρ.

ἀζουχώνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀζούχι.

Ἄζουχλαεύω, δὲ ίδ.: Ἐζούχωσα τὸν παιδᾶν καὶ ἔστειλ' ἀτον ἵσ σὴν χαμαιλέτεν.

ἀζόφυος ἐπίθ. Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄζεφος <ζέφω, δι' δὲ ίδ. ζεύγω.

Ο μὴ ζευχθεὶς ἢ δὲ μὴ ζευγνύμενος, ἐπὶ ἀροτριώντων ζώων. Συνών. ἀζευτος 1, ἀζύγωτος 1.

ἀζυγιᾶδος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ζύγι κατὰ ἄλλα εἰς-αδος.

Ἀζύγιστος: Ἀσμ.

Ἄσε με, Χάρω, νὰ διαβῶ, ἄσε με νὰ περάσω, πόχω τὰ πρόβατ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ ἀζυγᾶδο.

Συνών. ἀζύγιαστος 1, ἀζύγιστος 1.

ἀζύγιαστα ἐπίρρ. Θράκ. (Άδριανούπ.) κ. ἀ. ἀζύα-στα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀζύγιαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἄνευ σταθμήσεως.

ἀζύγιαστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ.) ἀζύγια-στον βόρ. ίδιωμ. ἀζύγιαστε Τσακων. ἀζύαστος Ἀνδρ. Κύπρ. Νάξ. (Άπυρανθ.) Πόντ. (Οφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀζύαστος Παξ. Σίφν. ἀζύγιαχτος Πόντ. (Οἰν. Χαλδ.) ἀζύαχτος Πόντ. (Χαλδ.) ἀζύγιαγος Εῦβ. (Κονίστρ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Κόρινθ. Μάν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αμφ.) ἀζύαστον Θράκ. (Κομοτ.) ἀζύαστον Θράκ. (Κομοτ.) ἀζύγιαγονς Ἡπ. Λῆμν. ἀζύαγος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζυγιαστὸς <ζυγιάζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ο μὴ ζυγισμένος ἔνθ' ἀν.: Κρέας ἀζύγιαστο. Κάρ-βοννα ἀζύγιαστα σύνηθ. Ἐδῶκε μας ἀζύαστον τὸ βούτορον Χαλδ. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀζυγιᾶδος. 2) Μεταφ. ἐπὶ λόγου, δὲ μὴ καλῶς ζυγισθεὶς, δὲ μὴ σταθμηθεὶς ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 27: Τὰ δικά της (λόγια) ἀζύγιαστα τρελλοσκορπί-ζονται.

ἀζύγιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζυγιαστὸς <ζυ-γιάζω.

1) Ο μὴ ζυγισμένος, ἀστάθμητος κοιν. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀζυγιᾶδος. 2) Μεταφ. ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος Κορ. Ἡπ. 2,17. Πβ. ἀζύγιαστος 2.

***ἀζυγος** ἐπίθ. ἀζυγο Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀζυγος.

Ἄζευκτος, δὲ μὴ δοκιμάσας ζυγόν.

ἀζύγωτος ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. κ. ἀ. —ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 136 ἀζύγιοντος Στερελλ. (Αίτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζυγωτὸς <ζυ-γώνω.

1) Ο μὴ τεθεὶς ὑπὸ ζυγόν, ἐπὶ ἀροτριώντων ζώων Στερελλ. (Αίτωλ.): Τά χον ἀζύγοντα ἀκόμα τὰ βουίδια Αίτωλ. Συνών. ἀζόφιος. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὄποιον δὲν ἡμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τις, ἀπρόσιτος, Κρήτ. Στερελλ. (Αίτωλ.) κ. ἀ. —ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν.: Πάντα σκεφτικὸς κι ἀζύγωτος Κρήτ. Ἀγριο, ἀζύγωτο, μάνιζε καὶ βρουχεύεταν τὴν ἡμέρα δλημερίς (ἐνν. τὸ ἄλογο) ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν.

3) Ο μὴ ἐκδιωχθεὶς, δὲ μὴ καταδιωχθεὶς Κρήτ.: Ἀκόμη ἔχεις ἀζύγωτα τὰ ζὰ ἀπὸν τὸ σπαρμένο.

ἀζυμάρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀζομάρωτος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζυμαρωτὸς <ζυ-μαρωνω.

Ο μὴ λερωθεὶς μὲ ζυμάρι: Ἀζομάρωτα εἶναι τὰ δέρα μ' (τὰ χέρια μου).

ἀζυμος ἐπίθ. Αποντ. (Καλημ.) κ. ἀ. (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,155) ἀδζυμο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀζυμος.

1) Ο ἀνευ ζύμης Αποντ. (Καλημέρ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) κ. ἀ.: Λεφτὴ ἀζυμη (λεφτὴ=πίττα) Καλημ. 2) Ο μὴ ζυμώσας (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἔνθ' ἀν.): Παροιμ. Ἐρα χρόνο ἀσπειρος, πέντε χρόνους ἀζυμος. Συνών. ἀζύμωτος Β 1.

ἀζυμωσιά ή, Ρόδ. Χίος κ. ἀ. ἀζυμωσιά Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀζύμωτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ίδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ νὰ μὴ ζυμώσῃ, νὰ μὴ παρασκευάσῃ τις ἀρτον καὶ νὰ στερηται αὐτοῦ ἔνθ' ἀν.: Γνωμ. Φτιώχεια, ἀζυμωσιά κι ἀδεια κοιλιὰ Χίος. Καὶ φτιώχεια κι ἀζυμωσιά καὶ κακὴ καρδιὰ Ρόδ. Πβ. ξεζυμωσιά.

ἀζύμωτα ἐπίρρ. Σῦρ. Χίος κ. ἀ. ἀζύμωτα Εῦβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀζύμωτος.

Ἄνευ ζυμώσεως, ἐπὶ ἀρτου ἔνθ' ἀν.: Ἐχομε ἀζύμωτα (δὲν ἔχομεν ἀκόμη ζυμώσει) Σῦρ. Χίος

ἀζύμωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτζύμωτος Σύμ. ἀντζύ-μωτος Σίφν. ἀζύμωτος Εῦβ. (Κονίστρ.) ἀζύμωτος Ηπ. (Ζαγόρ.) ἀζύμωτε Τσακων. ἀζύμωτος Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀζύμωτος Παξ. Πόντ. (Οφ.)

